Oğlan ve Kır Kırlangıcı
Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Kır Kırlangıcı

Aysel Banu YAVUZAL

Geniş yeşil bahçeleri olan küçük bir kasabada, Leo adında bir oğlan her gün gökyüzünü izlerdi. Sekiz yaşındaydı; açık kahverengi teni, dağınık koyu kahverengi saçları ve hayranlıkla dolu büyük ela gözleri vardı. Burnunun üzerinde çiller dans ederdi ve gülümsediğinde ön dişlerinin arasında küçük bir boşluk görünürdü. Hardal sarısı bir tişört, mavi kot tulum ve kırmızı spor ayakkabı giyerdi. Yeşil kanvas çantasında her zaman bir kurşun kalem ve rulo yapılmış bir kâğıt harita taşırdı.

Her ilkbahar, kır kırlangıçları Leo'nun bahçesine geri dönerdi. Parlak çelik mavisiydiler; pas rengi turuncu boğazları ve uzun çatallı kuyrukları vardı. Saçakların altına çamur yuvalar yaparak süzülür ve cıvıldaşırlardı. Leo verandada sessizce oturup onların süzülüşünü izlerdi. 'Merhaba, küçük dostlar,' diye fısıldardı. Kırlangıçlar uçarken başlarını sallıyor gibi görünürlerdi. Hızlı, zarif ve sadıktılar; yıllar boyunca her seferinde geri dönerlerdi.

Leo doğayı gözlemlemeyi severdi. Çantasında küçük bir defter taşır ve kırlangıçların çatallı kuyruklarını ve parlak boğazlarını çizerdi. Havada böcekleri nasıl yakaladıklarını ve yavrularını nasıl beslediklerini fark ederdi. 'Siz en iyi uçucularsınız,' derdi. Kırlangıçlar ona cıvıldayarak karşılık verirdi. Leo onları izlerken mutlu olurdu. Bu harika kuşlar hakkında her şeyi bilmek isterdi.

Serin bir sonbahar sabahı, kırlangıçlar telefon tellerinde toplandılar. Sanki veda ediyormuş gibi yüksek sesle cıvıldaştılar. Sonra tek tek havalanıp uzaklaştılar. Leo onlar minicik noktalar olana kadar izledi. 'Nereye gidiyorsunuz?' diye merak etti. Onlar olmadan bahçe boş hissettirdi. Neşeli ötüşlerini ve zarif uçuşlarını özledi.

Leo öğrenmeye karar verdi. Kütüphaneye gitti ve kır kırlangıçları hakkında büyük kitaplar buldu. Her sonbahar binlerce kilometre göç ettiklerini okudu. 'Dünyanın öbür ucuna uçuyorlar!' diye haykırdı. Kitaplar oklarla işaretlenmiş haritalar gösteriyordu. Leo kitapları ödünç aldı ve evde inceledi. Göçü ve bu küçük kuşların yolculuğunu öğrendi.

Leo yere büyük bir kâğıt serdi. Kurşun kalemiyle en alta kendi kasabasını çizdi. Sonra kırlangıçların yolculuğunu takip etti. Nehirler, dağlar ve okyanuslar boyunca çizgiler çizdi. Uzak diyarları zar zor telaffuz edebildiği adlarla etiketledi. 'Güney Amerika'ya kadar gidiyorlar!' dedi annesine. Gözleri heyecanla parladı.

Okuldan sonra her gün Leo haritasına yeni şeyler ekledi. Güzergâh boyunca minik kırlangıçlar çizdi. Dinlenebilecekleri yerleri işaretledi. Onları ormanların ve çöllerin üzerinden uçarken hayal etti. 'Zürafalar görüyorlar mı?' diye sordu. 'Hayır, aptal,' diye kendine güldü. Ama harita dünyayı daha küçük ve daha bağlantılı hissettiriyordu.

Leo'nun haritası renkli ve ayrıntılı bir hâl aldı. Okyanuslar için mavi, ormanlar için yeşil, çöller için sarı kullandı. Kırlangıçları çatallı kuyruklarıyla, okları takip ederek çizdi. Arkadaşları haritayı sordular. 'Bu kırlangıçların yolculuğu,' diye açıkladı Leo. 'Kasabamızı uzak yerlere bağlıyorlar.' Arkadaşları çok şaşırdı.

Bir gün Leo'nun öğretmeni haritayı gördü. 'Ne harika bir proje!' dedi. Leo'yu haritayı sınıfla paylaşmaya davet etti. Leo gururla ayağa kalktı ve güzergâhı gösterdi. 'Kırlangıçlar kasabamızdan ta Güney Amerika'ya uçuyorlar,' dedi. 'Birçok yerde mola veriyorlar. Doğa hepimizi birbirine bağlıyor.' Sınıf alkışladı.

Leo, bahçesinde yuva yapan aynı kırlangıçların başka kasabalara ve ülkelere de uğrayabileceğini öğrendi. Uzak diyarlardaki çocukların da aynı kuşları izlediğini düşündü. 'Kırlangıçları paylaşıyoruz,' diye fark etti. 'Birbirimize bağlıyız.' Haritasına kırlangıçlara el sallayan çocukların küçük çizimlerini ekledi. Harita, bir bağlantı hikâyesine dönüştü.

O kış Leo haritasına sık sık baktı. Kırlangıçları sıcak ormanların ve geniş nehirlerin üzerinden uçarken hayal etti. Bahçesini özlüyorlar mı diye merak etti. 'Yakında geri dönün,' diye fısıldadı. Haritayı duvarında tuttu. Dünyanın harikalarla dolu olduğunu ve doğanın hepimizi birbirine bağladığını ona hatırlattı.

Bir ilkbahar sabahı Leo tanıdık bir cıvıltı duydu. Dışarı koştu. İşte orada, bahçenin üzerinde süzülen kır kırlangıçları vardı! Tellere kondular ve sanki yolculuklarının hikâyelerini anlatıyormuş gibi cıvıldaştılar. 'Geri döndünüz!' diye sevindi Leo. Haritasına bakıp gülümsedi. Kırlangıçlar binlerce kilometre yol almışlardı ve şimdi evlerindeydiler.

Leo kırlangıçların yeniden yuvalarını yapmalarını izledi. Bütün yaz kalacaklarını biliyordu. Mutlu ve minnettar hissetti. Duvarındaki harita o inanılmaz yolculuğu gösteriyordu. Ona küçük kuşların bile uzak yerleri birbirine bağlayabileceğini hatırlattı. 'Siz gezginlersiniz,' dedi. 'Ve dünyayı bir araya getiriyorsunuz.'

Leo haritasını bütün kasabayla paylaşmaya karar verdi. Kütüphaneye bir notla astı: 'Kırlangıçlar bizi dünyaya bağlıyor.' İnsanlar durup baktılar. Güzergâhı parmaklarıyla takip ettiler. 'Hiç bilmiyordum!' dediler. Leo gurur duydu. Haritası doğanın uzak yerleri birbirine bağladığını gösteriyordu.

O günden sonra Leo dünyayı farklı gördü. Her kırlangıç küçük bir habercıydi. Her ilkbahar uzaklardan dostlar getiriyordu. Aynı kuşların evini hiç görmediği yerlere bağladığını biliyordu. 'Ne mutlu bir yolculuk!' diye düşündü. Ve dişlerinin arasındaki boşlukla gülümsedi, gökyüzünü izlemenin bir yıl daha hazırdı.

Leo doğanın büyük bir bağlayıcı olduğunu öğrendi. Kır kırlangıçları ona küçük canlıların bile uzağa gidip insanları bir araya getirebileceğini gösterdi. Haritasını ve defterini sakladı, her zaman yeni keşiflere hazırdı. Ve her ilkbahar, kırlangıçları sevinçle karşıladı; onların tekrar tekrar geri döneceğini bilerek.